

RTU inženierzinātņu studenti vērsas pie Valsts prezidenta

Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) 17000 studentu vārdā vēlos Jūs informēt par kritisko situāciju, kādā nonāks Latvijas studenti plānotā finansējuma samazinājuma gadījumā. RTU Studentu parlaments nedēļas laikā ir saņēmis vairāk nekā 100 vēstulju no mūsu universitātes studentiem, kas uztraucas par savu nākotni un izsaka šaubas par iespējām turpināt studijas Latvijā, ja šāda politika pret izglītības un sociālajiem jautājumiem turpināsies.

Gribu uzsvērt, ka tādu sociālo garantiju kā transporta kompensāciju, stipendiju un sociālo stipendiju fondu samazināšana, kā arī dienesta viesniču maksu paaugstināšana studentus skar īpaši sāpīgi, tāpēc ar šo vēstuli vēlos vērst Jūsu uzmanību tieši uz šīm problēmām.

Šobrīd sabiedrībā notiek aktīvas diskusijas par to, ka tieši ražošana spēs veicināt Latvijas attīstību

un sniegt nozīmīgu ieguldījumu Latvijas iekšzemes kopprodukta veidošanā nākotnē. Arī valdības apstiprinātajos stratēģiskās plānošanas dokumentos minēts, ka valsts prioritāte ir izglītots un radošs cilvēks, kurš spēs panākt dzīves kvalitātes uzlabošanu Latvijā. Taču, vērojot valdības izstrādātā taupības plāna realizāciju, studentiem rodas jautājumi: kas būs šie cilvēki, kuri strādās rūpniecībā? Vai tie nebūs inženieri – šā brīža studenti? Turpinoties jau uzsāktajām negatīvajām tendencēm attiecībā uz augstāko izglītību un studentu sociālo atbalstu, mūsu atbilde uz iepriekš uzdoto retorisko jautājumu ir: „Tie nebūsim mēs!” Lielā daļa šā brīža studentu vai nu pametīs savas studijas, tās nepabeiguši, vai arī dosies prom no Latvijas uz citām Eiropas valstīm, kur iespējams studēt bez maksas, ir pieejamas valsts sociālās garantijas un nepie-

iekama finansējuma dēļ netiek apdraudēta studiju kvalitāte. Lai arī cik lieli patrioti mēs nebūtu, jau tagad ir skaidrs, ka tie studenti, kas tagad aizbrauks, vēlāk negribēs atgriezties valstī, kuras valdības politikas rezultātā viņi bija spiesti doties prom.

Studenti augstākās izglītības finansējuma un sociālā atbalsta samazinājumu neuztver tikai kā situācijas pasliktinājumu, lielai daļai tā ir „robežlīnija”, pēc kuras sasniegšanas vairs nebūs iespējas turpināt studijas. Stipendijas un sociālās stipendijas daudziem studējošajiem bija vienīgais iztikas avots. Lai cik ļoti students vēlētos mācīties – ja viņam nav, kur dzīvot, un nav, ko ēst, – studijas ne tuvu nav prioritāte. Un tieši šāda situācija šobrīd veidojas. Samazinot transporta kompensāciju, stipendiju un sociālo stipendiju fondus, kā arī paaugstinot maksu par dienesta viesnīcām, studen-

tiem tiks liegta iespēja apmeklēt lekcijas, jo vairs nebūs iespējas uzturēties dienesta viesnīcās pilsētā, kurā atrodas augstskola, savukārt transporta kompensāciju samazinājums nedos iespēju atbraukt no mājām uz augstskolu.

Protams, studenti izprot ekonomiskās problēmas, kurās nonākusi valsts, taču valdība studentiem liek „sažņaugt jostas” brīdī, kad tas vienkārši vairs nav iespējams. Salīdzinot ieguvumus, ko valsts investīcijas varētu dot nākotnē, mums nav izprotama, piemēram, daudzu miljonu projektu nepieciešamība – šobrīd daudz lietderīgāk šo finansējumu būtu novirzīt augstākās izglītības un studentu tūlītējam atbalstam. Kāda jēga Latvijai būs no „Gaismas pils” projekta, ja nebūs jauniešu un studentu, kas šo „gaisu” gūst?

Lai sniegtu ieskatu studentu kritiskajā šī brīža situācijā, citēšu kāda studenta vēstuli:

„Uzsākot jauno semestri, nezinu, vai varēšu turpināt studijas Rīgā. Sāpīgākais ir tas, ka studijas būs jāpamet nevis tāpēc, ka nespētu sekmīgi mācīties, bet gan sociālo apstākļu dēļ.

Jau šobrīd par kopmītnēm jāsamaksā vairāk nekā puse no stipendijas un par atlikušo naudu jānodrošina iztika, jo vecākiem ekonomiskās krīzes dēļ ir radušās problēmas. Ja stipendiju skaits vai apjoms tiks samazināts un kopmītnu maksas paaugstināta, tad studijas atļaušas nevarēšu.”

Šādas citātas ir iespējams atrast neskaitāmā daudzumā. Diemžēl studentu ekonomiskā situācija pasliktinās ar katru dienu, un mums nav iespējas gaidīt, līdz Latvijā iestāsies labāki laiki. Kad valdība atapsies, var izrādīties, ka studentu Latvijā vienkārši vairs nav.

Nemot vērā iepriekš izklāstīto situāciju, vēlamies gūt valdības skaidrojumu, kā rīkoties studentiem, lai

izdzīvotu, kas uzņemsies atbildību par iespējamo studentu emigrācijas vilni, kā arī vēlamies gūt atbildi uz jautājumu: „Vai tiešām universitāte, kas nodrošina Latviju ar inženieriem, kā arī tās studenti ir lemti iznīcībai? Mūsu universitāte ir pārdzīvojuši dažādus laikus un varas, bet vai tiešām tagad, neatkarīgās Latvijas laikā, tā vairs nevienam nav vajadzīga?”

Zinot, ka valsts likumdošana paredz amatpersonām pienākumu obligāti sniegt atbildi uz vēstulēm, gaidīsim skaidrojumu uz uzdotajiem jautājumiem, lai varētu pavēstīt ieteikumus un atbildes 17 000 RTU studentu un spriestu par tālāko rīcību.

Rīgas Tehniskās universitātes studentu vārdā –

RTU Studentu parlamenta prezidents

Artūrs Zeps